

dosar nr. 3ra-1667/2018

prima instanță, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, jud: D. Șușchevici
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău jud: N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

19 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mihai Rusu, reprezentat de
avocatul Alexandru Bot,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Rusu
împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea ordinului de
sanționare, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la
lucru,

împotriva deciziei din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins din lipsa de teme apelul declarat de Mihai Rusu și s-a menținut hotărârea
din 20 septembrie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La data de 16 mai 2016 Mihai Rusu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la anularea ordinului de
sanționare, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la
lucru.

În motivarea acțiunii reclamantul Mihai Rusu a menționat că a activat în
cadrul Ministerului Afacerilor Interne din anul 2010, iar după reorganizarea poliției
conform prevederilor Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr.
320 din 27 decembrie 2012 a fost încheiat contractul de muncă nr. 2223 din 05 martie
2013 și a fost angajat ca inspector principal la Inspectoratul Național de Patrulare a
Inspectoratului General al Poliției.

Reclamantul Mihai Rusu a invocat că prin ordinul nr. 143 ef al Inspectoratului
General al Poliției din 17 martie 2016 a fost sancționat disciplinar cu concedierea
din poliție și achitarea compensațiilor bănești pentru concediile neutilizate și
reținerea după caz a costului restant al echipamentului.

Reclamantul Mihai Rusu consideră că ordinul de sancționare este ilegal și
posibil de a fi anulat din considerentele că nu-s aplicabile la caz prevederile

art. 26 alin. (1) lit. b), c) și k), art. 28 al 1 lit. g) și h) din Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, art. 15 lit. j) și art. 17 lit. d) din Legea nr. 90-XVI din 25 aprilie 2008 cu privire la revenirea și combaterea corupției, pct. 8 subpunct 11, punctul 9 subpunct 7.8. din Statutul disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 09 iulie 2013 ce prezumă acțiuni manifestate prin nedenunțarea actelor de corupție, neîndeplinirea măsurilor de prevenire și de combatere a faptelor de corupție cu tolerarea lor, neinformarea superiorilor și organelor competente, despre actele de corupție care au devenit cunoscute, precum și nedenunțarea despre exercitarea influenței lor necorespunzătoare în modul stabilit prin ce a discreditat imaginea poliției în fața societății.

Reclamantul Mihai Rusu a declarat că ancheta de serviciu nu a fost efectuată complet și obiectiv, nu s-a ținut cont de explicațiile oferite pe caz, nu a luat cunoștință cu materialele anchetei de serviciu integral, fapt ce a determinat încălcarea art. 55 alin. (4) din Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, anterior nu a fost sancționat disciplinar pe parcursul a 6 ani de activitate, circumstanțele incriminate nu au avut loc, sancțiunea aplicată este una dură fiind inechitabilă, emitentul ordinului de sancționare nu a ținut cont de explicațiile la caz și nu a verificat circumstanțele expuse.

Reclamantul Mihai Rusu a relatat că prin ordinul de sancționare i se atribuie că la 16 decembrie 2015 între orele 8.30 - 8.39 un angajat al Poliției în uniforma de serviciu cu grad de locotenent de poliție, a intrat în biroul de serviciu a maiorului de poliție Serghei Șarapov și i-a înmânat un plic din hârtie în care se aflau mai multe bancnote de 50 și 200 lei, iar Serghei Sarapov le-a acceptat, locotenentul de poliție indicându-i să transmită mijloacele bănești colegului de birou, Mihail Rusu. Ca urmare Mihail Rusu a primit bancnotele, a numărat 5 bancnote de câte 200 lei, a mai numărat două a câte 200 lei și încă două a câte 50 lei, iar în total 1500 lei, care le-a pus în portmoneul personal, după care a continuat să numere banii.

Reclamantul Mihai Rusu a invocat că, după aceasta locotenentul de poliție a mai numărat 45 bancnote a câte 200 lei și le-a transmis lui, dintre care a numărat 5 bancnote a câte 200 lei și le-a transmis lui Serghei Șarapov. Mai apoi a numărat bancnotele și le-a pus în buzunar.

Reclamantul Mihai Rusu a menționat că, banii au fost colectați de la angajații Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare, pentru a sărbători Ziua Poliției, de organizarea căreia s-a ocupat el personal. A închiriat localul, achitând avansul pentru sală, la data de 10-11 decembrie 2015 în mărime de 2000 lei, iar Serghei Șarapov a organizat și comandat muzica. Respectiv, la data de 16 decembrie 2015 când au fost aduși banii el a retras din suma 1500 lei, banii achitați ca avans, 500 lei le-a lăsat ca contribuție personală. Suma de 1000 lei a fost transmisă lui Serghei Șarapov pentru a achita muzica. Sărbătoarea s-a organizat în localul SRL „Promenato –Auto” situat în str. Independenței nr. 6/1, mun. Chișinău, restaurantul „Vikont”.

Reclamantul Mihai Rusu a invocat că la data de 04 aprilie 2016 a depus cerere prealabilă potrivit prevederilor art. 14 a Legii contenciosului administrativ, unde a explicat suplimentar circumstanțele referitoare la emiterea ordinului de sancționare

însă care nu au fost luate în considerație. Întru confirmarea nevinovăției sale a anexat confirmarea colaboratorilor Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare, semnat personal de fiecare ce confirmă ca au fost colectați bani în mărime de 500 lei de la fiecare, pentru organizarea “zilei Poliției”.

Reclamantul Mihai Rusu a relatat că implicarea sa în organizarea sărbătorii se confirmă și prin contractul semnat la SRL „Promenato –Auto” și bonurile de plată achitate personal, însă la care nu are acces, dat fiind faptul că a fost ridicat de organul de urmărire penală în cadrul dosarului penal nr.xxxxxxx, aflat în gestiunea Procuraturii Anticorupție, solicitând verificarea circumstanțelor descrise suplimentar în scopul înlăturării bănuielilor menționate în ordinul de sancționare, ori în timpul desfășurării anchetei de serviciu nu a dat explicații la caz și nu a avut posibilitatea de a prezenta probele, potrivit art. 208 Codul muncii.

Reclamantul Mihai Rusu a declarat că circumstanțele expuse în ordinul din data de 22 decembrie 2015 privind transmiterea lui Serghei Șarapov a două bancnote a câte 50 lei, nu sunt veridice ori această sumă de bani era o datorie, pentru comandarea unui cazier judiciar, care a fost achitat lui Serghei Șarapov la rugaminta unui coleg de al său, iar ulterior i-a restituit-o. Circumstanțele pot fi confirmate de către angajatul Biroului de probațiune Igor Sandu, care la fel au fost trecute cu vederea de către organul de anchetă.

Reclamantul Mihai Rusu consideră neîntemeiat și posibil de a anula ordinul nr. 143 ef al Inspectoratului General al Poliției din 17 martie 2016, în baza căreia a fost sancționat, cu restabilirea sa în funcția deținută și achitarea salariului pentru concedierea ilegală.

Reclamantul Mihai Rusu a menționat că la cererea prealabilă din 06 aprilie 2016 a primit un răspuns pur formal, fără verificarea circumstanțelor ce le-a expus în apărarea sa și dovedirea nevinovăției sale.

Reclamantul Mihai Rusu a susținut că în rezultatul percheziției din data de 12 februarie 2016 n-a fost depistat absolut nimic împotriva sa, ce ar defăima statutul de polițist, ori demonstra implicarea sa în acte de corupție.

Reclamantul Mihai Rusu a solicitat admiterea acțiunii, anularea parțială ordinului de sancționare disciplinară a Inspectoratului General al Poliției nr. 143 ef. din 17 martie 2016 cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, în privința sa, restabilirea în funcția deținută de șef al secției evidență a Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu, încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 20 septembrie 2016 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a respins ca fiind tardivă cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Rusu împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea pct.3 al ordinului de sancționare nr.143 ef. din 17 martie 2016 cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului

General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru.

Prin decizia din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins din lipsă de temeii apelul declarat de Mihai Rusu și s-a menținut hotărârea din 20 septembrie 2016 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Rusu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la contestarea pct.3 al ordinului de sancționare nr.143 ef. din 17 martie 2016 cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru.

În consolidarea soluției adoptate instanța de apel a constatat că la 17 martie 2016, Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova a emis ordinul nr.143 ef cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, conform căruia în pct.3 a fost sancționat locotenentul major de poliție Mihai Rusu, cu concedierea din poliție.

Instanța de apel a reținut că ordinul nr.143 ef din 17 martie 2016 de concediere din poliție, contra semnătură, a fost adus la cunoștință lui Mihai Rusu la 18 martie 2016.

Instanța de apel a mai reținut că la 06 aprilie 2016, apelantul Mihai Rusu a înregistrat cererea prealabilă cu nr.R-979/16 la Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, solicitând anularea ordinului de sancționare disciplinară a Inspectoratului General al Poliției din 17 martie 2016 nr.143 ef, potrivit căruia a fost sancționat disciplinar cu concedierea din poliție, cât și restabilirea în funcția deținută de șef al secției evidență a Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne din data demiterii. Însă, la data de 04 mai 2016, prin răspunsul nr.34/2-R-90/16, intimatul-pîrît Inspectoratul General al Poliției, a indicat că ordinul nr.143 ef din 17 martie 2016 se contestă direct în instanța de judecată în termen de 30 de zile de la data când persoana a luat cunoștință de acest act sub semnătură sau i-a fost înmănat actul.

Instanța de apel a invocat că Mihai Rusu la data de 16 mai 2016 s-a adresat în instanța de judecată cu acțiune, solicitând anularea pct. 3 al ordinului de sancționare nr. 143 ef din 17 martie 2016 cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru.

Instanța de apel a constatat că din materialele cauzei rezultă cu certitudine faptul că termenul de prescripție de 30 zile, instituit prin art. 17 din Legea nr. 793 din 10 februarie 2000 cu privire la contenciosul administrativ, în raportul juridic litigios a început să curgă din data de 19 martie 2016 următoarea zi când ordinul de sancționare a fost adus la cunoștință lui Mihai Rusu și a expirat la data de 18 aprilie 2016 .

Instanța de apel a reținut că înregistrând în instanță la 16 mai 2016 cererea de chemare în judecată, Mihai Rusu a încălcat termenul legal și din acest punct de vedere acțiunea este vădit tardivă, iar instanța de fond just a respins cererea ca depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Instanța de apel invocată că actele de numire, transferare, detașare sau eliberare din funcție, inclusiv de aplicare a sancțiunilor disciplinare în privința funcționarului public, a funcționarului public cu statut special, inclusiv a militarilor, a persoanelor cu statut militar, se contestă direct în instanță de contencios administrativ în termen de 30 de zile de la data când persoana a luat cunoștință de acest act sub semnătură sau i-a fost înmănat actul, iar depunerea cererii prealabile în adresa intimatului-pârât Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, nu constituie temei de repunere în termen a apelantului Mihai Rusu.

Instanța de apel a reținut că nu sunt întrunite condițiile cerute de art. 26 Legea nr.793-XIV din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ, care reglementează temeiurile anulării actului administrativ contestat.

Instanța de apel a mai reținut că prin decizia nr. 50 din 22 mai 2017 de inadmisibilitate a sesizării nr. 61g/2017 privind excepția de neconstituționalitate a articolul 60 alin. (3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04 iulie 2008 și a art. 57 alin. (1) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutului polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012 Curtea Constituțională a relatat că în motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține că prevederile art. 57 alin. (1) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nu indică în mod expres că în cazul contestării de către polițist a actului administrativ de sancționare disciplinară acțiunea urmează a fi adresată nemijlocit în instanța de contencios administrativ competentă, fără a fi necesară depunerea unei cereri prealabile, astfel precum este reglementat în alte acte legislative, prin aceasta lipsind justițiabilii de un mecanism unic de contestare a actelor ce implică încetarea raporturilor de muncă. De asemenea, autorul excepției menționează că interpretarea prevederilor legale criticate, în sensul lipsei procedurii prealabile, se face în mod exclusiv printr-o hotărâre explicativă cu caracter de recomandare a Plenului Curții Supreme de Justiție, ceea ce contravine art. 116 alin (1) din Constituție, care statuează că judecătorii sunt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii. În opinia autorului, legiuitorul a depășit vădit limitele restrângerii rezonabile a dreptului la muncă prin obligarea polițistului de a contesta actul de sancționare disciplinară în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 17 din Legea contenciosului administrativ, deși, potrivit art. 355 alin. (1) lit. a) din Codul muncii, acest termen este de 3 luni.

Instanța de apel a reținut că norma criticată stabilește în mod expres că actul administrativ de sancționare disciplinară poate fi contestat de către polițist în instanța de contencios administrativ, fără a condiționa parcurgerea unei proceduri prealabile. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 17 din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ poate fi înaintată în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ în instanța de contencios administrativ.

Instanța de apel a constatat că toate argumentele invocate de către apelantul Mihai Rusu, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament valabil circumstanțelor speței. În plus, este important de remarcat faptul că apelantul-reclamant Mihai Rusu, utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.

La fel instanța de apel a reținut că contrar prevederilor art. 118, 121 Cod de procedură civilă, apelantul Mihai Rusu în fața instanței de fond, nu a adus careva probe în susținerea opozițiilor la acțiune și prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței și a respins acțiunea ca tardivă.

Instanța de apel consideră că concluziile primei instanțe sunt întemeiate și legale, în concordanță cu prevederile art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea urmează a fi menținută cu respingerea cererii de apel, ca fiind neîntemeiată.

La 23 octombrie 2018, Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot, a declarat recurs împotriva deciziei din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea cererii de recurs, recurentul Mihai Rusu a indicat că hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel sunt ilegale, emise cu încălcarea esențială și aplicarea eronată normelor de drept material și procedural nefiind constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

Recurentul Mihai Rusu a invocat că în ordinea generală prevăzută de art. 14 și 17 din Legea contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000, la 06 aprilie 2016, a depus la sediul Inspectoratului General al Poliției cerere prealabilă prin care a cerut anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare nr. 143 ef. din 17 martie 2016, ulterior, la data de 11 mai 2016, acesta a recepționat răspunsul autorității intimată și la 16 mai 2016, a depus cerere de chemare în judecată.

Recurentul Mihai Rusu a menționat că instanța de judecată în mod eronat a apreciat caracterul tardiv al acțiunii, sau în corespundere cu prevederile art. 60 alin. (3) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nr. 158 din 04 iulie 2008, precum și art. 57 alin. (1) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, nr. 320 din 27 decembrie 2012, care reglementează expres că actul administrativ de sancționare disciplinară poate fi atacat de către funcționarul public în instanța de contencios administrativ în modul stabilit de lege.

Recurentul Mihai Rusu a invocat prevederile art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000, care prevede că cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel, ori, acest termen curge de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia, data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea

unei astfel de cereri, data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă.

Recurentul Mihai Rusu a menționat că potrivit art.17 alin. (1) lit. b) și c) din Legea contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000, instanța de fond nu a explicat care din aceste două temeuri îl obligă pe reclamant să depună acțiunea în termen de 30 zile de la data comunicării textului actului de sancționare disciplinară, sau, acțiunea recurentului nu vizează recunoașterea unui drept, ci dimpotrivă restabilirea dreptului la muncă, iar nici o normă din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nr.158 din 04 iulie 2008, sau Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, nr. 320 din 27 decembrie 2012, nu reglementează în mod expres lipsa procedurii prealabile în litigiile de muncă ce îi vizează pe funcționarii publici, în particular polițiștii.

Recurentul Mihai Rusu a invocat că instanța de apel nu a luat în calcul că au fost înaintate pretenții de ordinul contenciosului administrativ, ce se referă la anularea ordinului de sancționare disciplinară și de restabilire în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată, ce cad sub incidența Codului muncii ca litigii de muncă, ce se examinează în ordinea prevăzută de art. 332, 355 Codul muncii deoarece art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, nr. 793 din 10 februarie 2000, nu reglementează opțiunea recurentului de a ataca un act administrativ cu respectarea sau fără respectarea procedurii prealabile.

Recurentul Mihai Rusu a menționat că Curtea Constituțională în Hotărârea privind excepția de neconstituționalitate din 22 iulie 2016 a relatat că un sistem în care este acordată Curții Supreme posibilitatea de a adresa instanțelor de rang inferior recomandări/explicații în probleme de aplicare a legislației nu este de natură să favorizeze apariția unei puteri judecătorești cu adevărat independente. Mai mult, aceasta implică riscul ca judecătorii să se comporte ca funcționarii publici, care primesc ordine de la superiorii lor. Adoptarea de către instanța supremă sau alte instanțe superioare a unor ghiduri de practică obligatorii pentru jurisdicțiile inferioare, situația întâlnită în câteva țări post-sovietice, ridică probleme în această privință, fapt reținut și de Comisia de la Veneția în rapoartele sale. Astfel, asemenea „recomandări/explicații” în mod individual nu pot sta la baza unei hotărâri judecătorești, care urmează a fi întemeiată exclusiv pe prevederile legale. Judecătorii trebuie să beneficieze de libertate neîngrădită de a soluționa în mod imparțial cauzele, în conformitate cu legea și cu propria apreciere a faptelor.

Recurentul Mihai Rusu a relatat că instanța de judecată greșit a respins acțiunea înaintată împotriva Inspectoratului General al Poliției, ca fiind tardivă, deoarece actele cauzei atestă contrariul, fiind dovedit cu certitudine că cererea de chemare în judecată a fost depusă în termen.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă materialele cauzei, copia deciziei motivate din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost expediată participanților la proces la data de 07 decembrie 2017, prin scrisoarea de expediere numărul 18423 (f. d. 41 vol. II), însă dovada recepționării acesteia la materialele cauzei, lipsește.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs precizează că recursul, a fost declarat de către Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot la data de 23 octombrie 2018, cu respectarea termenului prevăzut la art. 434 Cod de procedură civilă.

La 16 noiembrie 2018 în adresa intimatului Inspectoratului General al Poliției a fost expediată copia recursului declarat de Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 08 decembrie 2018 Inspectoratul General al Poliției a depus referință la cererea de recurs prin care a solicitat declararea recursului inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot, se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul, exercitat conform secțiunii a II-a, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute la art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel.

Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii, sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii, doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor, stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei hotărâre din 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1-1¹) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului se plasează pe pagina web a Curții Supreme de Justiție la data emiterii și se transmite tuturor participanților la proces și reprezentanților acestora.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Mihai Rusu, reprezentat de avocatul Alexandru Bot, împotriva deciziei din 26 octombrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Rusu împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la contestarea pct.3 al ordinului de sancționare nr.143 ef. din 17 martie 2016 cu privire la sancționarea disciplinară a unor angajați din cadrul Centrului unic de monitorizare și coordonare al Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, restabilirea în funcție și achitarea salariului pentru absența forțată de la lucru.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chisca-Doneva

Nina Vascan